

רעז"י

מסורת הש"ס

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

ר"ז

נא.

עין משפט
נר מצוה

ה א מ"י פ"ה מהל' כלי
המקדש הל"ו:
ו ב ג מ"י פ"ט מהל'
נדרים הל"ו טוש"ע
יו"ד ס' ר"ז סעי' ב:

הגהות הב"ח

(א) משנה שאיני טועם:

פירוש הרא"ש

[illegible]

דיקווא רב. ס' גדול: חפ"ה כנפרא. טח אותו צופת כדי
שלא יאחז העמים מתוך נקבי הסל: וחפ"ה על רש"י. הפכו על
ראשו: ליכיל לי מר. ימרו: חטיו דרשנא. שהלוימך. ובלדיומותא
קאמר: צרודא דאנור. שירקד ארץ לפני כשאתא: ובקירקני
דאמר: שאתא אמר מחרהרת ומומרת:

מאי פועצה. דכתיב גבי משכב זכור:
נעלה. כלי קטן: פועה אשה צה.
שמנית משכבי אשה והוכך אלז זכר:
מאי פנל. דכתיב גבי אשה הרבצת
לבהמה: הצלין יש צה. צתמיה:
מאי שניא דהא ציאה מכולה ציאוס.
כלומר היאך נמנח צן מניה לילך
אלז בהמה: וז מה היא. ספק
שאין ידוע ממי היא מתעצבת:
ספפורא יחידא. תספורת נאה:
גדר עקרו של זה. מלמלס היה שלל
יעלה אחד מן השערות על פצירו:
קיקוואי. על שם מקומן: דלעס
ארמס היא דלעס המלריס. כלומר
זו היא דלעס המלריס: והיא כלומר
עם הרמוצה. אלמלא ללא עמונה
צרמן קאמר אלל מין דלעס היא
שנקרלת רמוצה: ברתני' הנודר
ממעשה קדרה אינו אסור אלל
צמעשה רחמא. מפרש צירושלמי:
איזהו מעשה רחמא כגון חילקא
טרגין וטסני סלת ואורז וזיר וערסן
והיינו דקאמר אינו אסור אלל
ממעשה רחמא ונקרלת רחמא על
שם שצריך להרמיח ולבשל הרבה:
גמ' שכר ירד לקדרה קודם שירד
לאילפס. כך היה דרכן צמעשה אילפס
שהיו מרמיחין אותו בקדרה רמיח
קלה: מן היורד לאילפס מותר ציורד
לקדרה. קמ"ל דלא תימא כל שהרמיחו
אותו רמיח קלה כמו שירד לאילפס
יורד לאילפס מקרי מפני שהוא מוכן
לכך אע"פ שעדיין לא ירד קמ"ל דלא.
כך נראה צעיי: מן הנעשה בקדרה
מותר צנעשה צאילפס. משום דנעשה
גמר עשה משמע ומשום הכי מותר
צנעשה צאילפס אף על פי שכבר
ירד לקדרה משום דמ"מ גמר עשייתו
לא היה בקדרה: מן הנעשה
צאילפס מותר צנעשה בקדרה.
כלומר אף על פי שאחר מכן הורידו
צאילפס שרי כיון דגמר עשייתו
בקדרה היה. כך נראה צעיי:
הנודר מן היורד לתנור אינו אסור
אלל צפס. דקתס יורד לתנור
משמע פת. ואס אמר כל מעשה
תנור עלי אסור בכל הנעשה צתנור:
מתני'

זמר כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשים בתנור:
מתני'

דבכל גריוא דבעינא. בלחיה מדה שארצה אקח: חפיה כופלא.
 ויפתו מבחון כדי שיחזיק החמים: ליכיל לי ימוד לי: דרשינא כך.
 כלומר שאתה חייב לי: שסינא חמרא ברקודא דאבון. שאבין
 ירקד: וביקרני דלמך. בזויגטה שאמן תמווג לי הכוס: מאי
 תועבה. עשו פהים: פרמי לי
 נטלא. תמווג לי הכוס כמו אנטל:

תועה אשה בה. כלומר שמניח את
אשתו של היתר ותפס וז של זנות:
» כי עניינא קמא. מיתי דיתבי מירמי
ני ולדידיה א"ל קוס רקוד לי: **[מאי]**
סבל. דכתיב] ואשה לא תעמוד לפני
המלה לדבעה סבל הוא **[יורה דא יח]:**
וכי סבילן ית צל. כלומר ית צדיקה
וז טעם מבאחרות שמנחת בעלה
וגרעת לבהמה: **וז מאי היא.** ומפרש
דיכמות **(דף לז:)** צדיק הבא על נשים
הרבה וכן אשה שנבעלה לאנשים
הרבה ואינה יודעת מאיזה מהם
נמעברה והולידה בת נמצא אב נושא
את בתו וזהו נושא את אחותו על
זה נאמר ומלאה הארץ זימה **(לומר)**
וז נמה היא שאין אדם יודע אותה
אשה שהוא נושא אם מותרת לו אם

לאו: לא ילן בן אלעשה למיסבל.
 אותו זילתא של רבי לפי שהיה עשיר
 גדול ולא היה יכול לראות דבר של
 זילתא מחמיו: מאי בן אלעשה.
 כלומר מנין דהוה עשיר: תספורת
 יחידא. שותין כמותה: (י) פיור מעוטין.
 שהיה נותן ממון גדול לכפר שהיה
 מספר לו כתגלתא של כ"ה: הרמז
 קרא קרקוזאי. ללועין של אותו מקום
 שאין מתבשלין לעולם יפה: הטמונה
 ברמץ. "עפר של גחלים דלאו
 תבשיל הוא: כלאים עם דלעת
 הרמונה. אלמא דהרמונה לאו טמונה
 ברמץ אלא שם מקום הוא ומין זרעים
 הוא: ברתני' ממעשה רחפא.
 ילינו דבר שנגמר ביטולו צקדריה
 ואינו דלא מחממה המיין לאפוקי
 דבר שאין גמר ביטולו כהדיה עד

אומר ולעת ארמיז
כלאים עם היונית בלא
מתני' (א) הנהור ממ
אלא ממעשה רתחה
לקדרה (ב) שאני טוע
בקדרה: **גמ'** תניא (א)
אסור ביורד לאלפס
קודם שיורד לאלפס
ביורד לקדרה מן
בנעשה באלפס מן
בנעשה בקדרה הנהור
אסור אלא בפת ואם

א: דיקולא, סל גדול; דרשינא בד, שהיומך ומלי דנדיסוחא היה אומר: ברקודא
כחו מרקידס טיפ"ז: תועה אתה בה, שנתניך שומינך וזינניך אלל משכך וזכר:
הנה הלא ביום מכל: ביום: קרר ברקודא: לזעזען של אומי מקוס שאני בכלל
דרמיך. איני בכלל תפשי: בלא"מ. מכלל דהרמוזה לא היה טעונה ברמך אלא אפי
שעשה קיררה איני אסור אלא במעשה הרחוקה. דבר שנגמרה בקריסה ולכן אפי
שעשה קיררה אסור בכל המושכל בקריסה ואפילו גמור בלא"מ: תנא הגורד מן היורה

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ישכב את
 זכר משכב אשה
 תענקה עשו שניהם מות
 ימותו דמיהם בהם:
 ויקרא כי יג
 2. ובכל בהמה לא תתן
 זכר למשכב אשה
 לא תעמד לפני
 בהמה לרבעה תכל
 ויהא:
 3. ערות אשה ובהה לא
 יגלה אדם את בהה זאת
 ובהה לא תחל גלות
 גרותה שארה הנה ומה
 ויהא:
 4. וראשם לא יגלהו
 ופרע לא ישלחו כסום
 וכסמו את ראשיהם:
 ויחזקל את זכר

מוסף רש"י

יו מה היא. לשון
פסק (יבמות 17).
בן
אלעשה. חתנו של רבי
יוהן ונתן ממון וולמדו לו
תורה מקומות (סנהדרין
33ב).
כסום יכסמו את
אישיהם. כוסמת חו
סמוריו בשבטו. ראשו של
לד עיקרו של זה, כך
מעמי משו של ר' מנחם
ייתכן לפרשו לשון
גזרת דבר השם, ולא גזרת
דבר אלא שער אלא
מגדל שזה חמולי"ר בגימ' 700
יחזקאל (ד. כ).
קצרה (ביצה 27).

בקרירה אסור ביורד לאילצם. אחר שירד לקדישה דיוורד לקדישה משמע שירד מחלה לקדישה: מן הדיורד
 [לאילצם] מותר ביורד לקדישה. מחלה ע"פ עגמור חלצים דיוורד לעולם משמע על שם מחלה ירדו
 ואלו על שם סופו: מן הענישה בקרירה. משמע עגמור הלכן מותר שירד לקדישה מחלה חלצים: חלצים:
 מן הדיורד לחנור אינו אסור אלא בפת. דלא חיקרי יורד בתנור אלא פת נצמד: כל מעשה תנור עלי
 אסור בבבל הענישה בתנור. י"ע דמשמע דהסוקין בין יורד למעשה ואחרי תנא כל מעשה א"כ נרישא לימין
 כל יורד:

השיחה בופרא. טעו נוספה: דיקולא. סל גדול: דרשינא בך. שהלימין ומלי נדימותא היה אומר: ברקדא
אברך וביקרין דאריס. מנו מרקיס טרשיידי: תועה אחיה בך. שממחין לשמחין וליכלין אלא משכב זכור
יב. צביא ו. משנה אלו צביא מנו ציאות: ברקדא. ולישון על אמו מקום שמיט זכור
תשלי: דלעת השמונה ברמין. איט כלל תשלי: בלאים. מכלל הדממה לא הי טעונה צמק אלא על
טעם אור: הנורד משקעת קדורא אינו אסור אלא במשעה רחחאה. דלכר שמנגמה צקדיס ולין אור
אלא: כדנר שמנגר יד. אלאם קדורא כלל אממא צקדיס ופלני גמור וליכר. נמא הנורד בן חורד